

съгражданина си Аристидѣ, единъ без-
книжникъ и простъ селянинъ, съ една
черепинкѣ въ рѣкѣ, идва при него безъ
да го познава, и му ся моляше да запи-
ше на неѣ името на Аристидѣ. А той зачу-
денъ отъ това попита го, имали да го е по-
вредилъ нищо Аристидъ; “—Не, отгово-
рилъ селенинътъ, нищо не ми е сторилъ,
нито го познавамъ даже, но не ми е на
сърдце да слушамъ, като го наричатъ пра-
веденъ. „ Това като чу Аристидъ, безъ
да каже нищо друго, записа името си на
черепинкѣтъ, и ѣ подаде на селянина.

Периклей.

Периклей, великийтъ атинейскый вое-
вода, бѣше чутовенъ за природнѣтъ си
кротость и благость. Веднѣжъ като ся връ-
щаль нощъ отъ едно събраніе на наро-

разваж на ренубликѣтъ, имахъ обычай да го заточа-
ватъ отъ градътъ за 10 години. А това ся казуваше О-
ч е р я п е н і е, защото който отъ гражданитъ искаше
записваше на черепинкѣ (керемитка) името на повин-
ныйтъ, и ако ся съберяхъ повече отъ шесть хиляды че-
репинки, тутакъ си го заточаваха.